

Reflexions sobre l'holisme*

Ernest LePore

Rutgers University. Center for Cognitive Science
P.O. Box 1179. Piscataway, N.J. 08855.

Resum

Aquest article és una traducció al català d'un text d'Ernest LePore on aquest recull algunes questions bàsiques sobre les propietats intencionals i si cal tractar-les de forma holística, seguint el plantejament previ que l'autor i en Jerry Fodor van presentar al llibre *Holism: A Shopper's Guide*.

L'article descriu les característiques principals de les propietats intencionals i examina si realment defensar l'existència d'aquestes ens ha de portar a creure en l'holisme semàntic.

LePore distingeix entre propietats atòmiques, anatòmiques i holistes, defensant que la postura més raonable és considerar que les propietats intencionals són de caire anatòmic sense necessitat de ser holistes. S'examinen críticament alguns arguments que volen mostrar la viabilitat de l'holisme a partir de la idiosincràsia de les propietats intencionals, es comenten algunes de les crítiques efectuades per altres filòsofs a tesis defensades a *Holism: A Shopper's Guide* i es critica la posició atomista pel que fa a les propietats intencionals.

Paraules clau: holisme, intencionalitat, filosofia de la ment, filosofia del llenguatge, naturalisme.

Abstract. *Reflections on Holism*

This article is a Catalan translation of an Ernest LePore text in which he attempts to describe some of the basic questions related to intentional properties and their relations to holism, following the previous path that the author and Jerry Fodor presented in their book *Holism: A Shopper's Guide*.

The article describes the main characteristics of intentional properties and examines if once you accept the existence of this kind of properties you are also committed to defend a semantic holism.

LePore makes a distinction between atomic, anatomic and holistic properties, arguing that the more reasonable view is to consider intentional properties as anatomic, without any need to accept holism. Some arguments trying to show the viability of holism by means of the idiosyncratic ways of intentional properties are critically examined, some of the critics directed by some philosophers to thesis presented in *Holism: A Shopper's Guide* are commented and the atomistic position regarded to intentional properties is criticised.

* Traducció de Marta Masergas.

[N. del T.] Agraïxo els comentaris i les crítiques que David Pineda ha fet a la traducció i que han contribuït a millorar-la notablement.

Key words: Holism, Intentionality, Philosophy of Mind, Philosophy of Language, Naturalism.

L'any 1992 vaig publicar amb Jerry Fodor *Holism: A Shopper's Guide* (Oxford, Basil Blackwell). El llibre tracta sobre la metafísica de les propietats intencionals i semàntiques; propietats com ara expressar una proposició, tenir condicions de veritat per a aquesta proposició, referir-se a alguna cosa, etc. L'estatus metafísic i la naturalesa de propietats com aquestes han estat problemes especialment fascinants per als filòsofs analítics del segle XX. Els eixos entorn dels quals giren aquestes qüestions és:

1. Existeixen les propietats intencionals? Com s'exemplifiquen?
2. Són les propietats intencionals reduïbles a —o explicables— en termes de propietats naturalistes? I si ho són, com es fa aquesta reducció?

Fodor i jo contestem decididament afirmativament a 1. Pensem que hi ha propietats intencionals i que aquestes són freqüentment exemplificades per ítems lingüístics i mentals. Fodor va més enllà i creu que entren en l'àmbit de les lleis i les explicacions científiques i poden ser sistematitzades en una ciència intencional. Explícitament no vam referir-nos a 2 al llibre, però les qüestions que nosaltres tractem allà estan estretament lligades al fet de si la intencionalitat pot ser naturalitzada o no i, si és així, de quina manera. La qüestió és la següent:

3. Com són les propietats intencionals: atòmiques, anatòmiques o holistes?
O, com sovint ho plantejem, pot existir una ment amb un sol pensament?

Pel que conec, nosaltres hem estat els primers filòsofs que hem plantejat aquesta qüestió, tot i que, tal com ho hem argumentat a *Holism*, molts filòsofs han sostingut posicions que semblen convergir cap a una o altra d'aquestes propietats. Així definiríem aquestes propietats:

- Una propietat és atòmica si és metafísicament possible que una única cosa l'exemplifiqui metafísicament.
- Una propietat és anatòmica si és metafísicament necessari que si una cosa l'exemplifica, almenys alguna altra cosa ho faci.
- Una propietat és holista no només si és anatòmica, sinó també si és metafísicament necessari que si una cosa l'exemplifica, moltes altres coses ho facin.

Les propietats holistes són, així, molt anatòmiques. Una ment amb un sol pensament és aquella que exemplificaria una única propietat intencional.

A *Holism* s'ofereixen alguns exemples d'aquestes propietats. Així, ser una roca és una propietat atòmica. Déu no hagués pogut crear un món que contingüés només una roca. En canvi, una relació entre germans és anatòmica, però no holista. Déu no hagués pogut crear un món amb només un germà, però se n'hagués sortit creant-ne només dos. Un món que conté

un número, conté molts números¹. Ser un membre d'una multitud és una propietat holista.

A primer cop d'ull, aquesta categorització de propietats no sembla massa interessant. La majoria de les propietats que poden pensar-se són atòmiques, tot i que moltes d'elles, de fet o per llei, són exemplificades per moltes coses. Pràcticament, totes les propietats anatòmiques de coses no abstractes que poden pensar-se semblen poc importants i derivatives, com ara ser un germà o ser el membre d'una gran multitud. Així, ser un germà és una forma derivada de la relació «ser un germà» i sempre que tinguem una propietat simètrica, anti-reflexiva, serem capaços de definir una propietat anatòmica. Ara bé, Fodor i jo vam pensar que quan es tracta de propietats intencionals, la distinció atomisme-anatomisme és d'una importància cabdal i divideix dues grans tradicions de la història de la filosofia del llenguatge.

Els atomistes inclouen els empiristes britànics, Peirce, James, els positivistes lògics, els conductistes com Skinner i els semàntics de la informació com Dretske, així com Fodor mateix. Els representants de l'altra tradició —els anatomistes i holistes— són legió. Són anatomistes moleculars Dumett, Katz i, si entenc les seves posicions clarament, també Ned Block i Paul Horwich, ja que sostenen que les propietats intencionals són anatòmiques tot i que no «molt anatòmiques». Els holistes inclouen Quine, Davidson, Lewis, Dennett, Putnam, Rorty i Sellars entre d'altres filòsofs, així com gairebé tothom que treballa en el camp de la intel·ligència artificial i la psicologia cognitiva, i tot aquell que escriu crítica literària a França. Aquests últims —els holistes— són tractats a *Holism* com els dolents de la pel·lícula.

Quina és, doncs, la posició que els anatomistes sostenen pel que fa a les propietats intencionals? D'entrada tenim dos tipus d'anatomisme: de contingut i de traducció. Les propietats de contingut inclouen, per exemple, expressar una proposició, referir-se a quelcom, etc. L'anatomisme de contingut enuncia que és metafísicament impossible per a una cosa tenir una propietat de contingut sense que almenys una altra cosa la tingui. És implausible que les propietats de contingut específic (com la que expressa que la neu és blanca) siguin anatòmiques. No sembla que hi hagi d'haver cap raó perquè no pugui haver-hi només una oració o un únic exemplar d'una oració que expressi aquesta proposició. Així, per tal de veure que el contingut és determinat holísticament, Fodor i jo vam suggerir l'anatomisme de traducció². D'acord amb això, qualsevol llenguatge que contingui una oració que tradueixi una oració, posem per cas, de l'anglès, ha de contenir una altra oració que tradueixi una altra oració de l'anglès i viceversa. Per tant, l'holisme de traducció sosté que la traducció a l'anglès és anatòmica. Si es pot traduir una oració d'un llenguatge L a l'anglès,

1. [N. del T.] Perquè *número* es defineix a partir de successor i cap número no és successor de si mateix.
2. [N. del T.] La raó és que es pot ser semiholista: l'holisme de traducció no té contingut. Això és, pot admetre's la possibilitat de llenguatges o ments atòmics, però no d'un anglès o català atòmic.

llavors se'n poden traduir moltes, i viceversa. Aquesta última afirmació és força consistent, ja que implica que qualsevol llenguatge que pugui traduir una oració de l'anglès ha de tenir un poder expressiu certament proper al de l'anglès. És clar que serà més proper en funció de quantes oracions siguin «moltes». L'holisme de contingut sí implica holisme de traducció, però atès que podem expressar molts continguts en anglès, l'holisme de traducció no implica holisme de contingut per qualsevol contingut expressable en anglès. Utilitzaré, doncs, holisme semàntic per referir-me a la conjunció de l'holisme de contingut i de traducció.

Què motiva l'anatomisme i l'holisme semàntic? La idea principal sembla ser que el contingut o el significat d'una expressió estan constituïts o determinats, almenys en part, per les relacions de l'expressió cap a altres expressions amb els seus continguts i significats. Així, tenir significat és quelcom semblant a ser germà o ser la peça d'un trencaclosques; pren la seva natura de la manera com lliga amb altres del seu tipus. Perquè una cosa tingui significat cal que estigui apropiadament relacionada amb altres coses que tinguin significat. Es poden pensar tot un ventall de propostes de relacions que puguin determinar el significat, però la idea que ha rebut més acceptació és la de la semàntica del paper inferencial: el significat d'un terme mental d'un individu està determinat, almenys en part, per algunes —o totes— de les seves creences i algunes —o totes— de les relacions inferencials existents al seu pensament. Utilitzaré el terme de semàntica del paper inferencial (*Inferential Role Semantics*) per a aquesta posició amb l'advertència que el mateix concepte es dona, de vegades, per parlar de la concepció més forta que afirma que el significat d'una expressió mental no només està parcialment determinat pel paper inferencial sinó que és idèntic paper inferencial.

La relació entre l'IRS (*Inferential Role Semantics*) i l'atomisme/anatomisme/holisme és aquesta: l'anatomisme no implica l'IRS, ja que pot ser que sigui impossible que una cosa única tingui significat encara que el que determini el significat sigui el paper inferencial. Tot i això, el paper inferencial és l'única explicació plausible de per què el significat és anatomista. L'IRS no implica anatomisme, ja que deixa oberta la possibilitat que hi hagi expressions el significat de les quals no estigui determinat pel paper inferencial i que hi hagi ments que posseeixin només un concepte amb nul paper inferencial (com les ments amb un sol pensament). Però si l'IRS és veritat, llavors excepte per a aquests casos límit, l'anatomisme és veritat. Si el paper inferencial d'una expressió pot ser dividit en dues parts —la part determinant del significat i la resta i la part determinant del significat és relativament petita, llavors l'IRS condueix a l'anatomisme molecular. Però si la part determinant del significat és relativament gran, o si no és possible dividir els papers inferencials entre aquells que determinen el significat i aquells que no el determinen, llavors l'IRS dona suport a l'holisme.

Per exemple, un teòric del paper inferencial pot sostenir que «blau» (o la seva contrapart mental) té el seu significat en part en virtut del fet que pertany a una família de conceptes de color i que els parlants tenen certes creen-

ces que relacionen entre si aquests conceptes de color —e. g., el taronja és més semblant al vermell que al verd, i tenen la disposició de fer certes inferències; e. g., «això és blau» a «això no és vermell». Si els papers inferencials que determinen el significat són relativament pocs i estan isolats, llavors la perspectiva és molecular. Un holista de l'IRS, particularment un de francès, pensa que no és possible aïllar les creences i les relacions inferencials que determinen el significat, especialment pel que fa a alguns conceptes —e. g., feminisme, capitalisme, esport, diner, holisme, etc.—, que signifiquen el que signifiquen perquè estan arrelats en un llenguatge (com en un context cultural, formes de vida, etc.), el qual conté moltes altres expressions. No podem tenir els conceptes que responen a aquestes paraules sense tenir molts altres conceptes i també moltes altres creences que impliquen aquests conceptes.

El problema atomista-molecularista-holista és òbviament pertinent per la qüestió de la reductibilitat del contingut. Els atomistes tendeixen a sostenir tant que les propietats intencionals són *sui generis* i absolutament irreductibles, com que són explicables en termes d'una relació «naturalista» que una representació mental pot mantenir en el seu valor semàntic, e. g., resembança, causació o transmissió d'informació. Els anatomistes, en canvi, intenten fonamentar el contingut d'una expressió en les relacions que mantenen les expressions entre elles (e. g., en els papers inferencials de les oracions). Alguns anatomistes semblen pensar que tot i que el fonament del significat són els papers inferencials, la manera que els papers inferencials determinen el significat són massa vagues o complicats per permetre'n una reducció naturalista. Encara que l'anatomisme no implica no-reduccionisme, els anatomistes holistes tendeixen a ser no-reduccionistes i fins i tot irrealistes pel que fa al significat.

Aquesta connexió entre la qüestió atomista-anatomista i la reducció és més al centre del programa d'investigació de Fodor que qualsevol de meu. Fodor ha desenvolupat una teoria de la semàntica dels termes mentals d'acord amb la qual allò que constitueix el significat d'un terme és una complicada relació causal que el terme manté amb una propietat. Bàsicament, la seva idea és que VACA³ significa *vaca* perquè les vaques causen exemplificacions de VACA i cap altra cosa que causa exemplificacions de VACA en causaria si no hi hagués vaques que ho fessin⁴. Aquesta explicació és atomista, ja que, per exemple, VACA manté aquesta relació amb les vaques (metafísicament) independentment de les relacions inferencials (en el cas que n'hi hagués alguna) que connectin oracions on aparegui VACA amb altres oracions. Així, si l'anatomisme és veritat, llavors l'explicació de Fodor del significat hauria de ser falsa. I si Fodor triomfés en demostrar la falsedat de l'anatomisme, llavors això donaria suport a l'atomisme i augmentaria la plausibilitat de l'explicació fodoriana del

3. [N. del T.] VACA amb majúscules es refereix als termes mentals.

4. [N. del T.] Si no hi hagués vaques que causessin exemplars de VACA no hi haurien altres coses que causessin exemplars de VACA, però no a la inversa. Vegeu J.A. Fodor, «A Theory of Content II» a *A Theory of Content amb Other Essays*, Massachussets, MIT Press: 1990.

significat. Tot i això, a *Holism* vam remarcar en moments diferents que a nosaltres no ens importa massa qui guanya la discussió atomista/anatomista/holista, observació que certament pot haver estat poc ingènua pel que fa a Fodor, però no pel que fa a mi mateix.

A primer cop d'ull, i potser a segon i a tercer, l'anatomisme —almenys l'anatomisme molecular— sembla força raonable, mentre que l'atomisme sembla força increïble. És certament difícil prendre's seriosament fins i tot la possibilitat metafísica d'una ment capaç de pensar només el pensament únic que tots els crítics literaris francesos són holistes, o que es pot tenir el concepte de DNA sense posseir cap altre concepte pertanyent a la biologia. No és força clar que per pensar el pensament sobre els crítics literaris francesos hom necessita saber molt sobre literatura, llengua francesa, holisme, etc., i que saber tot això implica tenir altres conceptes la possessió dels quals requereix altres creences? D'altra banda, l'holisme extrem no sembla tampoc del tot plausible. No sembla pas que totes les meves creences i disposicions inferencials que inclouen el meu concepte (crítics literaris francesos) siguin pertinents per al seu significat. En qualsevol cas, Fodor i jo vam afirmar que l'holisme extrem té molts trets indesitjables:

1. L'holisme de significat no pot explicar la comunicació o la manera com s'aprèn el llenguatge.
2. És incompatible amb el realisme científic.
3. És incompatible amb una noció robusta de llei intencional.
4. Pot establir l'afirmació que allò intencional és autònom i irreductible a propietats naturalistes.

Qualsevol que accepti el realisme en filosofia de la ciència, una noció robusta de llei intencional, o la naturalització de les propietats, no sembla que pugui admetre l'holisme semàntic. Així, hom es preguntarà: per què preocupar-nos amb l'holisme semàntic?

Hi ha un argument influent —i subliminal— que ha conduït molts filòsofs a acceptar l'holisme des d'una posició inicialment anatomista:

Argument A:

Premissa 1. Ser una creença d'Smith és una propietat anatòmica.

Es desprèn de la premissa 1 que si Smith creu que p , llavors hi ha una q diferent tal que Smith creu que q .

Premissa 2. No hi ha cap distinció de principi entre les proposicions que Smith ha de creure per creure p i aquelles que no ha de creure per creure que p .

Conclusió. La propietat de ser una creença d'Smith és holista.

La conclusió diu que si una proposició té la propietat de ser creguda per Smith, llavors moltes altres la tenen. La nostra discussió d'aquest argument té un text, i —amb el permís dels crítics literaris francesos— també un subtext. El text, això és, el que nosaltres explícitament diem, és que aquest és el millor argument que nosaltres tenim a favor de l'holisme. Hom podria ser una mica

escèptic sobre això, ja que de fet nosaltres vam tenir problemes per trobar holistes que explícitament haguessin formulat l'argument. El subtext és que si l'argument és vàlid, i si es pot donar alguna raó en suport de la premissa 2, llavors sembla que les tres posicions —atomisme, anatomisme molecular i holisme— es redueixen només a dues: atomisme i holisme. Aquest seria un resultat molt important, especialment per a un filòsof que pensa que l'holisme no és acceptable i sostingui una posició atomista del significat. Veiem, doncs, si podem avaluar la validesa de l'argument A.

Quina se suposa que és la forma lògica de l'argument A? A *Holism* Fodor i jo vam comparar-lo a un argument sorites. Suposem, per exemple, que X és una pila de sorra. Si X és una pila de sorra i n'agafem un gra, el que roman és encara una pila. Per iteració sembla seguir-se'n que un únic gra de sorra és una pila; una conclusió inacceptable. Tot i que crec que els arguments sorites no són vàlids, no és la meva intenció entrar en la controvèrsia sobre el punt en què aquests fallen. Els arguments sorites certament no són sòlids. Així, si l'argument A té realment la forma d'un sorites, llavors suposo que Fodor i jo no vam deixar ben parats els holistes atribuint-los aquest argument. Potser això explica per què no vam poder trobar cap holista que defensés l'argument. De fet, ara per ara tinc dubtes de si l'argument A realment és un argument sorites, ja que aquests tipus d'arguments impliquen procediments iteratius, els quals, per exemple, poden convertir una pila en un gra de sorra. Però l'argument A no menciona cap tipus de procediment iteratiu: conté una premissa amb l'efecte que no hi ha cap diferència de principi entre dos tipus de creença. I un argument sorites no conté una premissa que digui que no hi ha cap diferència de principi entre piles i no piles. Així, ara tinc una altra idea sobre la forma de l'argument A, tot i que implica una mica de reconstrucció. La forma lògica de A seria:

1. Hi ha una F que és G.
2. No hi ha cap diferència de principi entre Fs que són G i Fs que no són G.
3. Per tant, tots els Fs són G.

Si «cap diferència de principi» significa que no hi ha cap diferència respecte ser G entre les Fs —o són totes G o no són totes G— llavors l'argument és clarament vàlid.

El segon problema amb l'argument A és que no és tan clar què significa «ser cregut per Smith és anatómic». La nostra definició oficial és que la propietat és anatómica si, i només si, és impossible que una única cosa l'exemplifiqui. Així, sembla que la premissa 1 digui que és necessari que si Smith té una creença, n'ha de tenir com a mínim dues. Però si significa això, és difícil veure com la premissa 2 lliga amb la premissa 1. Per comprometre's amb ella, hom esperaria que la premissa 2 fos:

*Premissa 2**: No hi ha cap diferència de principi entre les proposicions que Smith creu i aquelles que no creu si creu *p*.

Aquesta premissa és completament implausible. Certament, si hi ha d'haver creences, hi ha d'haver una diferència de principi entre les proposicions que

Smith creu i aquelles que no creu. En qualsevol cas, la premissa 2 original diu «no hi ha cap diferència de principi entre les proposicions que Smith *ha de creure* i aquelles que *no ha de creure* per creure que p ». La modalitat —haver de creure— és important. A *Holism* vam distingir entre anatomisme feble i anatomisme fort: l'anatomisme feble diu que per alguna p , no es pot creure p si no es creu una proposició o altra a més a més de p ; l'anatomisme fort diu que per alguna p , hi ha una proposició q tal que no es pot creure p si no es creu també q .

A la premissa 1 nosaltres parlem d'anatomisme fort. Així, la primera premissa hauria de ser que per cada proposició p hi ha una diferent proposició q tal que Smith necessita creure q per creure p . Això és, certament, més fort que la nostra definició «oficial».

L'argument ara té aquesta forma:

Argument A reconstruït:

Premissa 1. Per cada proposició p , hi ha una proposició q tal que Smith necessita creure q per creure p (anatomisme fort).

Premissa 2. No hi ha cap diferència de principi entre les proposicions que Smith necessita creure i aquelles que ell no necessita creure per creure q .

Conclusió. Si Smith creu p , llavors creu totes les proposicions.

Cal notar que la conclusió d'aquest argument no és només que Smith creu un gran nombre de proposicions, sinó que creu totes les proposicions. Evidentment, si ell creu moltes proposicions —havent-hi moltes proposicions— també l'argument amb la conclusió més feble és vàlid.

Adonem-nos també que si l'argument és de fet un sorites, sembla deduir-se'n que la conclusió de l'anatomisme fort se segueix de les premisses. La conclusió de l'argument del sorites de la pila és que *tots* els conjunts de sorra, fins i tot els unitaris, són piles.

L'argument A reconstruït és vàlid. La seva conclusió és òbviament falsa, o potser hauria de dir que si creiem en la conclusió, llavors creurem en qualsevol cosa. Així, o bé la premissa 1 o bé la premissa 2, o bé totes dues, són falses. Per tant, suposo que Fodor i jo no estàvem fent a l'holista cap favor atribuint-li l'argument A. De totes maneres, la nostra posició a *Holism* era que si l'holista no té l'argument A, llavors pot ser que no tingui cap argument. En qualsevol cas, la nostra resposta a l'argument A a *Holism* consistia a atacar la premissa 1. Gran part del nostre llibre consisteix en discussions de diferents teories del significat que semblen donar suport a l'anatomisme. Aquestes inclouen posicions defensades per Quine, Sellars, Harman, Davidson, Lewis, Dennett, els Churchland i Block. La nostra estratègia va ser la de mostrar que aquestes perspectives eren defectuoses o, en la versió de l'IRS de Block, que l'explicació és incompatible amb certs requisits que ha de complir una teoria del significat adequada.

En qualsevol cas, si es poden donar bones raons a favor de la premissa 2, llavors l'argument A es converteix en un argument contra la veritat de la pre-

missa 1, això és, un argument contra l'anatomisme robust i, ja que l'IRS implica anatomisme robust, esdevé un argument contra l'IRS. Per tant, i tal com ho he assenyalat, si es pot demostrar que la premissa 1 és falsa, llavors les teories anatomistes com les de la semàntica del paper inferencial no són correctes. Així doncs, hauríem de donar un cop d'ull a les raons que donen suport a la premissa 2.

La raó estàndard per sostenir la premissa 2 és que no podem distingir entre allò analític i allò sintètic. Molts comentaristes d'*Holism* han trobat confusa la nostra actitud pel que fa a l'afirmació que no existeix cap distinció de principi entre analític i sintètic. Sovint semblen dir que Quine va argumentar a favor d'aquesta afirmació, però altres vegades suggerim que Quine va demostrar que no hi ha oracions analítiques. Algunes vegades sembla que també suggerim que Quine va donar bones raons per a aquesta afirmació, però d'altres vegades som més escèptics. Fins i tot arribem a admetre que el realisme pel que fa al significat —al qual donem suport— està compromès amb l'existència d'una distinció de principi analíticosintètica, i diem que el que Quine realment va mostrar no que no hi hagi una distinció de principi analíticosintètica, sinó que no pot ser reconstruïda en termes de nocions epistèmiques com la inferència i la creença.

Ha estat poc afortunat que Fodor i jo fóssim poc clars, poc consistents i ambivalents sobre el que volíem dir a *Holism*. Això ha portat a despistar els comentaristes. Bé, de fet, és amb això últim que volíem deixar el nostre cas: si no es pot reconstruir la distinció analíticosintètica en termes de nocions epistèmiques, llavors tampoc no es pot reconstruir la noció de significat en termes de nocions epistèmiques. Si el que constituïa el significat fos una propietat o una relació epistèmica, e. g., del paper inferencial, llavors també ho seria la identitat del contingut i de l'analicitat. Així, si Quine realment va mostrar que no podem reconstruir la distinció analíticosintètica en termes de nocions epistèmiques, llavors ell va mostrar que l'IRS no és una opció.

Alguns comentaristes van entendre que aquesta era la idea que teníem al cap. Però aquests van queixar-se denunciant que no és tan fàcil de trobar en Quine un argument que afirmi que no podem reconstruir la distinció analíticosintètica en termes purament epistèmics. Ells continuen dient que el que es troba en Quine, especialment en el seu famós article «Dos dogmes de l'empirisme», és un argument que pretén que no hi hagi una distinció de principi entre el component lingüístic i el component factual en la veritat d'un enunciat. I si això és correcte, llavors evidentment Quine està argumentant contra l'existència d'una distinció analíticosintètica, no només una de reconstruïble en termes epistèmics. I, si no hi ha cap distinció analíticosintètica possible, llavors no hi ha fets semàntics i se'n segueix l'irrealisme pel que fa al significat.

No estic gens d'acord amb aquesta interpretació de Quine. A *Holism*, Fodor i jo vam presentar el dilema pel teòric de l'IRS: o bé aquest accepta la distinció analíticosintètica o bé abandona l'IRS. El dilema s'estableix només si s'està afectat per les consideracions de Quine contra la distinció analíticosintètica. De fet, estem impressionats per elles tot i que les considerem poc demostrati-

nificat poden ser seleccionats sense afectar el significat de l'expressió. Aquests són problemes per a explicacions purament atomistes.

Veiem, per acabar, alguns dels problemes que presenten les explicacions atomistes:

1. Les explicacions causals i informacionals del significat no tenen recursos per distingir entre predicats que siguin necessàriament (nomològicament o metafísicament) exemplificats.

Així, si «aigua» i « H_2O » són extensionalment equivalents, llavors una teoria causal els assignarà el mateix significat —en aquest cas la propietat de ser aigua—. Per tant, un teòric causal necessita enginyar-se alguna manera d'explicar satisfactòriament com aparentment aquests predicats difereixen en significat —almenys en algun sentit de significat—. El teòric causal defensa l'explicació naturalista considerant el significat com a extensional; molt més extensional del que, per exemple, a Frege li hagués agradat. No voldria discutir les estratègies a l'abast del teòric causal per explicar satisfactòriament les aparences, però m'agradaria assenyalar un aspecte d'aquest problema que, tot i que ja fa temps que cueja, recentment s'ha utilitzat per referir-se a explicacions causals del significat.

És el problema quineà de «gavagai»: sempre que s'exemplifica la propietat de «ser un conill» també s'exemplifiquen ser una part no separada de conill, ser un estadi temporal de conill, etc. Sembla que una teoria causal purament atomista del significat assignarà el predicat «conill» a tota aquesta família de propietats. Però «conill» significa conill i no pas una part de conill no separada. Així, les teories atomistes causals són, en el millor dels casos, deficientes. L'alternativa més plausible per completar l'explicació causal seria suggerir que el predicat significa conill i no pas una de les altres propietats en virtut del fet que les oracions que el contenen posseeixen certs papers inferencials. Si aquesta estratègia pot funcionar, s'abandonaria la posició atomista per un cert anatomisme. De fet, Fodor, en un dels seus últims llibres, *The Elm and the Expert*, intenta solucionar el problema plantejat de «gavagai» d'aquesta manera. El perquè això no el força a abandonar la premissa 2 és quelcom que no m'és gens fàcil d'entendre.

2. L'atomisme permet la possibilitat metafísica de qualsevol combinació d'assignació de predicats a propietats i de qualsevol paper inferencial.

Per exemple, permet la possibilitat d'una ment que tingui els papers inferencials justament com els de Fodor, però els predicats dels quals siguin tots assignats sobre la propietat de ser vaca. I permet una ment els pensaments de la qual són sobre el mateix que els pensaments de Fodor, però amb una IRS absolutament embogida. Això és, permet la possibilitat que el paper inferencial sigui absolutament alienat del contingut. Ara bé, davant l'objecció a l'atomista que aquestes possibilitats poden sotragar les nostres intuïcions, l'atomista pot respondre dient que les intuïcions no són una guia perfecta per la possibilitat metafísica i que estem confonent una necessitat nomològica per una de metafísica. Les connexions entre papers inferencials i continguts que impe-

deixen una alienació radical és empírica i nomològica. Aquesta sembla ser la posició que Fodor ha de prendre. Posició que es troba en un clar contrast amb posicions com la de Donald Davidson, que intenta construir la impossibilitat de l'alienació radical dins de la natura del contingut —o bé de l'atribució de contingut. És difícil de dir en el cas de Davidson, ja que aquest tendeix a agrupar qüestions sobre la natura del contingut amb condicions per atribuir contingut.

L'atomista s'ha de guanyar amb llei empírica el que Davidson aconsegueix mitjançant algun tipus d'anàlisi conceptual a priori. Però llavors esdevé una qüestió apressant explicar la manera com les lleis que connecten el contingut i el paper inferencial tenen lloc. No crec pas que aquesta sigui una impossibilitat, però ben segur sembla difícil.

Per concloure, suposo que si s'hagués d'establir atomista-anatomista caldria desenvolupar teories dels dos tipus en el seu millor moment i veure quina respon millor a les dades. Així és com hauria de ser. Però, no cal dir-ho, encara estem lluny d'aquesta situació.